Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXIX. Ч. 22. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СВОБОДА, ЧЕТВЕР, 4-го ЛЮТОГО 1982 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, FEBRUARY 4, 1982 No. 22. VOL. LXXXIX.

Відбулися сходини програмової комісії Ювілейної Пластової Зустрічі

Ню Йорк, Н. Й. (Р. Юзенів). — В суботу,30-го січня ц.р., відбулися другі з черги спеціяльні сходини програмової підкомісії, яка підготовляє програму для юнацтва на ЮМПЗ-82. Як уже інформовано, Ювілейна Міжкрайова Пластова Зустріч відбудеться в днях 14-22 серпня на пластовій оселі „Вовча Тропа".

Метою цих сходин, якими вела голова підкомісії, пл. сен. Христина Навроцька, було перевірити підготову зайнять для пластового юнацтва (вік 12-18) на Зустрічі. Організаційна комісія сподіється, що на Зустрічі буде біля 1,000 юнацтва.

Пл. сен. Віра Левицька звітувала про мандрівки для скобів і вірлиць (юнацтво, яке здало третю пластову пробу). Курінь „Перші Стежі" підготовляє і переведе ці мандрівки в горах Адірондакс біля найвищого пункту в Ню Йорк стейті — гори Марсі. Мандрівки триватимуть три дні.

Ст. пл. Юля Теслюк, репрезентантка оселі „Бобрівка", дала ширші інформації про стан підготови прогулянок молодшого юнацтва. Вже вибрано траси на Апалейшієн Трейл.

Пл. сен. Лев Штинда, звітуючи за пластовий загін „Червона Калина", повідомив,які змагання досі заплялновано перевести з юнацтвом: біг навпростець, штафети, плавацькі змагання, відбиванка та індивідуальні змагання у бігах на 60 і 100 ярдів.

Пл. сен. Любов Волинець поінформувала про мистецький виступ „Свято Купала". Пластовим станицям уже вислано підготовчі матеріяли, які включають 25 купальських пісень. У виступі який запляновний на суботу, 21-го серпня, візьмуть участь усі юначки (біля 500) і група 50 юнаків. Курінь „Ті, що греблі рвуть" займається цією ділянкою. Пл. сен. Володимир Гнатківський, репрезентуючи курінь „Бурлаки", звітував про заплявовану програму „Великої Ватри", яка відбудеться в суботу, 21-го серпня. В. Гнатківський заявив, що програма Великої Ватри буде нав'язана до патріотичного минулого, сьогоднішнього та звернена у майбутнє з величавим закінченням — незабутнім, щоб спомин залишився у пам'яті соток юнаків і юначок.

На сходинах, крім вищезгаданих осіб, були присутні ще 15 членів Організаційної комісії ЮМПЗ, між ними голова — пл. сен. Андрій Ластовецький, коменданти таборів юнацтва — Петро Содоль і Марійка Мотиль, крайові коменданти Пластунства — Ірина Куровицька і Михайло Мочула, і пл. сен. Стаха Гойдиш — голова Крайової Пластової Старшини в ЗСА.

Літня програма в Гарварді включатиме сім курсів

Кеймбридж, Масс.(ФКУ) — Як у попередніх одинадцяти роках, так і цього року україністика займає в навчальній програмі Літньої Школи Гарвардського університету одно з перших місць. Даватиметься сім курсів: три української мови (початкуючих, заавансованих і вищого рівня), курс українського літературознавства, два історії і один, зовсім новий — „Релігія і політика в Україні від 1917 року". Цей курс — перший із задуманої серії в наступних роках є в програмі святкування тисячолітнього ювілею хрищення України.

Навчання триватиме від 21-го червня до 13-го серпня. В доповненні до підставових педагогічних зайнять влаштовується також низку понадпрограмових, культурно-розвагових імпрез: виставки, доповіді, дискусії, висвітлювання фільмів та показ прозірок, прогулянки до культурних осередків Бостону та його околиць, забави, пікніки тощо.

Адміністраторкою програми україністики цього літа в Гарварді є докторантка Ольга Андрієвська, спеціялізацією якої є історія України, Східньої Европи та совєтознавство.

Гарвардська україністика є небуденною атракцією для української, а то й неукраїнського роду академічної молоді. В минулому десятилітті в курсах україністики взяло участь 682 студентів і студенток. На цьогорічні курси зголосилось вже 14 студентів. Зголошення треба надсилати на адресу: Harvard Summer School, Department UI, 20 Garden St.,Cambridge, Mass. 02138.

Відбудуться лещатарські першості УСЦАК

Ню Йорк, Н.Й. — Міжкрайові лещатарські змагання за першість Української Спортової Централі Америки і Канади відбудуться в суботу і неділю,17-го і 28-го лютого ц.р., на лещатарських теренах „Сонг Мавтен" Тулай, Н.Й., поблизу міжстейтового автошляху ч. 81, на південь від міста Сиракюзи.

Господарем змагань є УЛК „Сокіл" Сиракюзи.

В суботу вранці о год. 10-ій початок змагань — крутобіг. Після обідової перерви продовжуватимуться змагання у великому крутобігу. Ввечері відбудеться бенкет для змагунів і їх родин та гостей у приміщенні Голідей Інн, в часі якого будуть проголошені вислідн змагань та буде роздача нагород.

У неділю, о год. 9-ій вранці, відбудеться плоский біг для чоловіків і жінок, змагання у крутобігу і великому крутобігу у таких вікових групах: чоловіків, жінок сеньйорів, юначок й юнаків 14-18 років, хлопців і дівчат 9-14 років.

ПІСЛЯ ВІДКИНЕННЯ УРЯДОМ ПІВНІЧНОЇ КОРЕЇ пропозиції уряду Південної Кореї розпочати контакти, переговори й співпрацю для уніфікації обидвох частин Кореї, уряд Південної Кореї висунув дальшу пропозицію у цьому самому напрямі. Міністер національної уніфікації в уряді Південної Кореї Дон Джае Шик вислав звернення до північнокорейського уряду, пропонуючи понад 20 різних заходів, які мають за завдання зблизити обидві частини тієї країни. Серед тих пропозицій міністра Шика є такі самозрозумілі, як відкриття поштового зв'язку між обидвома частинами Кореї, відкриття головних доріг між ними для автової комунікації та дозвіл на зустрічі родинам з поділеного краю. Так само Південна Корея запропонувала відкрити залізничну комунікацію між обидвома частинами й туристичний рух для чужинців. Дальшим кроком пропонує міністер Шик зробити культурний обмін між ними, обмін студентами, поїздки різних суспільних представництв і поодиноких купців, підприємців, науковців тощо. Уряд Південної Кореї побоюється, що Уряд Північної Кореї відкине й цю пропозицію, знайшовши для цього будь-які причини.

ЗАКЛИК

УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ІЄРАРХІЇ В ЗСА

Дня 17-го лютого 1982 будемо відзначувати 90-ліття уродин Їх Блаженства Йосифа Кардинала Сліпого, Голови Помісної Української Католицької Церкви.

Їх Блаженство є для українців католиків символом непорушности і постійности у вірі та у непохитній льояльності Католицькій Церкві й українському народові. Господь у своєму Божому Провидінні повернув Їх Блаженство нам знутра безбожного комуністичного пекла, де він терпів як Ісповідник віри, щоб стати нашим Провідником та надхненником.

Тому годиться нам, щоб ми відповідно відзначили день уродин Блаженнішого Кардинала Кир Йосифа, заносячи молитви до Господа за благословення, ласку і сили, щоб міг прожити та бачити свої великі пляни здійсненими.

Взиваємо тому Високопреподобних і Всечесних Отців подбати, щоб відзначення цієї події було відповідно підготовлене та гідно переведене і щоб усі вірні у святкуваннях могли взяти участь. Темою цих святкувань має бути слідуюче: змагаймося у тяжкій праці, цілковитому самовіддані, самозапереченні і жертвенності, чого блискучий приклад дав нам Його Блаженство протягом свого життя.

Ми закликаємо всіх священиків наших епархій відслужити Божественну Літургію в наміренні Їх Блаженства в неділю, 21-го лютого 1982 року.

Злучімся тут, в Америці, з усіма українцями по цілому світі, особливо ж з паломниками у Вічному Місті, які разом з духовенством і єпископами зберуться коло Їх Блаженства,та з піднесеним серцем у молитвах будемо благати Господа: даруй нашому Отцеві МногаяЛіта!

Також доручаємо зробити в цей день збірку на Дар Любови на підтримку тих плянів та інституцій, які Їх Блаженство мають: на Український Католицький Університет ім. св. Климента Папи, на виховання священиків, на бідних в Південній Америці, на беатифікацію Слуги Божого Митрополита Кир Андрея Шептицького, на потреби Церкви в катакомбах в Україні та інші.

Ми надіємось, що наші вірні духово злучаться в одно в день уродин Їх Блаженства Отця Йосифа, заносячи молитви за духа єдности і любови та Боже Благословення для Глави нашої Церкви, і з тою надією уділяємо всім нашим вірним

Архиєрейське благословення

СТЕФАН
Митрополит филядельфійський

ВАСИЛЬ
єпископ Стемфорду

ІННОКЕНТІЙ
єпископ Чікаго

РОБЕРТ
єпископ-помічник филядельфійський

Америка заплатить за Польщу

Вашінгтон. — Реальніші економісти вже від якогось часу передбачували, що Польща не буде в змозі заплатити ні боргів, які вона затягнула в західніх країнах, ні навіть відсотків від них. Тепер це підтвердилося й американські банки, позички, яких Польщі гарантували державні чинники ЗСА, звернулися до Вашінгтону з вимогою заплатити припадаючі відсотки. Уряд ЗСА рішив покрити ті належності.

Відсотків тих покищо небагато, бо тільки 71 мільйон. Заплата тієї суми потягне за собою заплату в лютому дальших 52,9 мільйона, в березні 51,3 мільйона, а в квітні 31,7 мільйона дол. Плаченням першої рати Уряд ЗСА в принципі погодився й на сплату всіх інших. Одначе не тільки йдеться про відсотки від польських боргів, бо в слід за відсотками прийдуть вимоги заплатити позичковий капітал. А тих грошей багато більше, як кількадесять мільйонів долярів. На щастя ЗСА не є найбільшим кредитором Польщі. Ту „почесну" ролю перебрала на себе Західня Німеччина, яка позичила Польщі готівкою і в товарах грубі більйони долярів. Повної цифри ні західньонімецький уряд, ні банки подати не хочуть. Почали вони з чотирьох більйонів, а тепер уже є мова про подвійну висоту, про вісім більйонів, які в найрізнорідніших формах Західня Німеччина — державні установи й приватні банки та підприємства на гарантію держави, або й без неї — позичила комуністичній Польщі.

Одначе й ЗСА прийшлося б важкувато, коли б треба було державному скарбові заплатити всі польські зобов'язання, що, до речі, є дуже правдоподібне. При кінці цього року припадає платність 396,5 мільйона долярів, яких майже напевно не зможе покрити Польща. А за тими мільйонами насувається тінь 1,6 більйона дол. належностей за достави збіжжя і різних харчових продуктів. Хоч це далеко до того, що позичили західньонімецькі „бизнесмени", але всетаки зовсім відчутня сума навіть для такої економіки, як американська.

Коли б держава, тобто уряд ЗСА, не заплатив тих належностей, то прийшлося б проголосити польське банкрутство. Проголошене банкрутство людової Польщі з господарського боку звільнило б її від усіх зобов'язань та замкнуло дорогу до дальших кредитів, а політично поставило в дуже складне положення. Одначе були видатні економісти й політики, які пропонували саме це, як остаточну розв'язку.

У ЛМКЛЮБІ ВЛАШТОВУЮТЬ ВЕЧІР СПОГАДІВ О. СОНЕВИЦЬКОЇ

Ню Йорк, Н. Й. — Спілка Українських Журналістів Америки та Літературно-Мистецький Клюб напередодні 90-річчя Патріярха Йосифа, у п'ятницю 4-го лютого ц.р., о год. 7-ій вечора, тут в приміщенні цього Клюбу, при 136 Друга авеню, влаштовує Вечір спогадів Ольги Соневицької п.з. „Три Собори Св. Софії".

Вступне слово виголосить голова СУЖА ред. Ольга Кузьмович. У вокальній частині програми Вечора виступить відома оперова співачка Марта Кокольська-Мусійчук, яка при акомпаньяменті д-ра Ігора Соневицького, виконає пісні-молитви його композиції.

Президент Мубарак перебуває в ЗСА

Вашінгтон. — Президент Єгипту Госні Мубарак відбуває десятиденну поїздку до різних країн Европи та до ЗСА. До ЗСА він прибув у вівторок, 2-го лютого й перебуватиме тут п'ять днів. Зразу після прибуття до Вашінгтону президент Мубарак розпочав політичні розмови, вершком яких були зустрічі з президентом Роналдом Регеном в середу, 3-го лютого.

З огляду на небезпеку з боку різних арабських терористичних груп, поїздка президента Мубарака не має звичайної у таких випадках атмосфери масових публічних імпрез. Навпаки, навіть про час прибуття і від'їзду подавано інформації щойно після його від'їзду. Так само немає публічного повідомлення про програму і зустрічі президента Мубарака з різними офіційними особами.

З перебування президента Мубарака в Римі та Парижі є вже публічні повідомлення. В Італії після зустрічі з президентом Сандром Пертіні Мубарак відбув ділові розмови з іншими керівниками державної політики. В тих розмовах устійнено дальші напрямні політики оби двох країн з особливим узглядненням проблем басейну Середземного моря, яке є одним з фокусів совєтської експанзивної політики. Совєтська морська фльота на Середземному морі зростає числом бойових кораблів, а після дозволу новим грецьким соціялістичним урядом перебування совєтським бойовим і торговельним кораблям у грецьких портах, рух совєтських кораблів в тому районі зросте. Зростає також на південному березі Середземного моря авантюрнича політика Лівії, лідер якої Муаммар Каддафі намагається взяти під свій вплив різні африканські країни. Сухопутня збройна присутність Совєтського Союзу помітна зокрема в Сирії, де літом минулого року совєтська морська піхота в супроводі інших родів зброї виконала в часі спільних совєтсько-сирійських маневрів десант на берегах Сирії.

У Франції президент Мубарак устійнив дальші кроки в збільшенні військових і технологічних достав французького виробництва до Єгипту. Єгипет уже заключив в тому напрямі деякі договори з Францією, серед яких є договір про доставу 20 модерних бойових літаків уже в найближчому часі.

Розмови Мубарака у Вашінгтоні обіймають цілий ряд дуже різнородних справ і проблем. Починаючи культурним обміном, висилкою єгипетських студентів на фаховий дошкіл в американських інституціях вищого навчання та на виробництвах, а кінчаючи поставами різного рода зброї, вишколом технічних спеціялістів єгипетських збройних сил в ЗСА, спільними маневрами тощо.

Одною з найважливіших теперішних проблем є евакуація Синайського півострова Ізраїлем 25-го квітня ц.р. і повне й остаточне передання його Єгиптові. Згідно з договором в Кемп Дейвиді спільну границю між Ізраїлем і Єгиптом захищатиме міжнародний корпус, зложений із збройних контингентів ЗСА, Англії, Франції, Голляндії та Італії.

У світі

ПІСЛЯ ДОВГИХ ПЕРЕГОВОРІВ І РІЗНИХ маневрів, у яких брали участь також представники французького уряду дві західньоафриканські країни, Сенеґаль і Ґамбія, об'єдналися у понеділок, 1-го лютого. Нова держава називається Сенеґамбія. Президентом її згідно з обопільним домовленням став дотеперішній президент Сенеґалю Абдов Діюф, а віцепрезидентом дотеперішній президент Ґамбії Давда Джавара. Крім звичайних проблем між двома сусідніми державами колишніми Сенеґалем і Ґамбією є ще невияснене питання, а саме відношення й зв'язки з президентом Муаммаром Каддафі. Президент Каддафі у здійснюванні своїх плянів створення союзу різних африканських держав, а навіть своєрідної федерації поширив свої впливи на деякі елементи в тому обширі. Президент Ґамбії Давда Джавара повідомив, що ґамбійські партизани й терористи, що їх підтримує й оплачує Муаммар Каддафі тренують більші бойові з'єднання у сусідній республіці Ґвінея Біссав і приготовляють державний переворот у Ґамбії.

ЕСПАНСЬКІЙ ПОЛІЦІЇ ВДАЛОСЯ СХОПИТИ одного з найнебезпечніших міжнародних злочинців, француза Франсуа Бесс. Бесс був першим на листі злочинців пошукуваних у Франції, а також у деяких країнах Европи. Його спеціяльністю були грабунки банків і крамниць дорогоцінностей. Арештований поліцією і засуджений французьким судом він з другим відомим злочинцем втекли з тюрми. Бесса поліція арештувала в часі розгрому банди, яка фальшувала й поширювала фальшовані гроші.

У РЕСПУБЛІЦІ МОЗАМБІК, АФРИКА, ЯКА МАЄ марксистський уряд, розвивається національна партизанка. Як повідомили португальські джерела антикомуністичні партизани в Мозамбіку перейшли до операцій на ширшу скалю. Вони почали атакувати міста й більші населені пункти. Одним з таких міст є Інгамінґа, яке здобули партизани разом з залізнодорожною станцією. Здобувши це місто, партизани забрали з маґазинів і крамниць потрібні їм товари. Поліція й міська управа не ставили їм спротиву, але в боротьбі, яка виникла в часі наступу партизан, загинуло дві особи. Залізничну станцію, як і рейки та улаштування партизани перед відходом знищили.

ПІСЛЯ ТРЬОХ РОКІВ УРЯД ЛІВІЇ ПОГОДИВСЯ відкрити свою границю з Єгиптом на двох головних дорогах, які лучать ті дві держави. Протягом трьох років ті дороги й усякий зв'язок між Лівією й Єгиптом були замкнені й численні єгипетські робітники по лівійському боці не могли відвідати своїх родин, ані полагоджувати будь-які орудки. Після відкриття граничного переходу єгипетські робітники почали масово відвідувати свої родини в Єгипті. Міжнародна преса звернула увагу, що Каддафі відкрив границю саме в часі перебування президента Мубарака за кордоном.

СІМ ТЕРОРИСТІВ, які захопили колумбійський літак отримали в заміну за звільнення пасажирів, які були на ньому, інший літак для дальшої подорожі. Тим другим літаком вони приземлилися на колумбійському острові Сан Андрес, наповнили літак пальним і відлетіли до Панами. Терористи належали до організації М—19, яка оперує в Південній Америці. Колумбійський літак вони захопили при допомозі пістоль і ґранат, які вони перепачкували через контролю й опісля при їхній допомозі стероризували пілота й обслугу літака та змусили їх до виконування своїх доручень.

МОСКВА НАПАДАЄ НА УКРАЇНСЬКОГО ПАРЛЯМЕНТАРИСТА

Торонто, Канада. — Тут на засіданні провінційної леґіслятури відбулася довша дебата в справі нападів і провокацій совєтських державних і дипломатичних чинників проти українців-парляментаристів. Притокою для тієї дебати були провокації й погрози совєтських чинників проти українського парляментариста відомого українсько-канадського діяча Юрія Шимка.

Ю. Шимко, який був високим державним урядником, висунув свою кандидатуру до провінційного парляменту провінції Онтаріо і з того часу Москва всіми засобами своєї пропаґанди й провокації почала наступ на нього. Як подає канадська преса кампанія проти Шимка почалася наклепами в рептильці КҐБ „Вісті з України". Газетку ту присилають безкоштовно, в Канаді розходиться тисячами примірників, які розсилають органи КҐБ на адреси, здобуті їхньою аґентурою. Шимкові, який у шкільному віці прибув до Канади „Вісті з України" поробили різні повидумувані закиди, включно з тим, що він є антисемітом. Так само заатакували вони суспільно-громадську організацію в Канаді Лігу Визволення України, до якої з ранньої молодости належить Шимко.

В розгарі передвиборчої кампанії з Шимком сконтактувалися перший секретар совєтської амбасади в Оттаві, а відтак кореспонденти різних совєтських офіційних органів, які намагалися переконати Шимко, щоб він для власного добра і для добра своєї родини не кандидував. Ті „дипломати" й „робітники пера", а в дійсності активні оперативники совєтських органів на терені Канади, погрозили йому різними болючими наслідками, якщо він не послухає їхніх намов і не побоїться їхнього застрашування.

Шимко, очевидно, не послухав „порад" і шантажу, а завдяки голосам українського, польського й іншого населення своєї округи був обраний до парляменту. Це вже до краю озлобило совєтських „дипломатів" і вони розпочали нову наклепницьку кампанію проти нього.

Всю ту кампанію представив Шимко на пленумі парляменту й зілюстрував її відповідними документами. В дискусії інші парляментаристи підтримали Шимка, а генеральний прокуратор Онтаріо, Рой МекМерті, заявив, що всі виводи Шимка мають удокументовані підстави й він офіційно передасть справу відповідним федеральним чинникам.

В Америці

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН ЗВЕРНУВСЯ в понеділок, 1-го лютого ц.р., до Конґресу з проханням схвалити додаткових 2,3 більйони долярів на допомогу тим стейтам, які не спроможні покрити втрати пов'язані із зростом безробіття. Відповідні комісії Сенату і Палати Репрезентантів розглядатимуть прохання Президента дуже докладно, бо, наприклад, в стейтах Ню Йорк, Мишиґен, Иллиной й інших допомоговий фонд для безробітних майже цілковито вичерпався і то під час того, коли число безробітних збільшилося. Від часу приходу президента Р.Реґена до влади безробіття зросло з 7,4 до 8,9 відсотка. Під теперішню пору число безробітних становить 9,5 мільйона. Додаткові фонди уможливлять 1,300 федеральним працівникам теж залишитись на своїх місцях і допомагати безробітних підшукувати відповідні праці.

СПЕЦІЯЛІСТИ ФЕДЕРАЛЬНОГО БЮРА Інвестиґацій (ФБІ) перевели докладні ляборaторійні досліди волосся й інших знайдених речей замордованих в Атланті, Джорджія, негритянських юнаків і порівняли їх з такими ж речами знайденими в автомобілях підсудного Вейна Вілліямса якого прокуратура покищо обвинувачує за два вбивства, але не є виключеним, що це обвинувачення буде поширене на інших принаймні 10-ох вбитих. Досліди в кожному разі виказали абсолютну автентичність між знайденими речами і відпадками й їх використовуватиме прокуратура, як чергові докази проти Вілліямса.

НАЙБЛИЖЧІ СПІВРОБІТНИКИ ПРЕЗИДЕНТА Роналда Реґена дещо затурбовані неґативними виступами проти Президента й Уряду скрайньо-правих організацій, які раніше, головно під час президентських виборів, повністю підтримували Реґена і Республіканську партію. Щоб заспокоїти правих, приятелі Р. Реґена пропонують, щоб він найменував бодай одного консерватиста на відповідальне урядове становище з надією, що може тоді заспокоїться хвиля протестів.

В КАЛІФОРНІЇ ХОДЯТЬ ПОГОЛОСКИ, ЩО найстарша дочка президента Роналда Реґена Морін, яка раніше претендувала на становище сенатора з каліфорнійського стейту, мабуть зрезиґнує з цих амбіцій. Республіканська партія і багато впливових осіб цієї партії радше схильні підтримувати на це становище теперішнього посадника Сан Дієґо Пітера Вілсона. До речі Вілсона підтримує також брат Президента Ніл Реґен і це вказує, що шанси Морін є мінімальні.

ПРЕСОВИЙ СЕКРЕТАР БІЛОГО ДОМУ ДЖЕЙМС Брейді, який все ще переходить терапію після тяжкого поранення під час атентату на президента Роналда Реґена, був гостем пресового клюбу у Вашінґтоні і брав участь у прийнятті, яке влаштував цей клюб в честь законодавців під назвою „Салют Конґресові". Понад 1,200 журналістів, членів Сенату і Палати Репрезентантів та політичних діячів, піднялись з місць і стоячи кілька хвилин вітали Брейді, як він в'їхав візочком до залі прийняття. З привітанням для зібраних виступив по телевізійному зв'язку президент Р.Реґен, вітаючи окремо Брейді і його дружину Сару.

ЄЙЛСЬКИЙ ШПИТАЛЬ подав скору допомогу для хворої на левкемію жінки в Україні, 32-річної Бетлін Діни, яка перебуває під теперішню пору у шпиталі в Чернівцях. Американська амбасада в Москві і офіційні речники в Коннектикат висловили вдоволення з постави речників совєтського уряду, який співпрацював зі згаданим шпиталем і допоміг скоріше доставити лік до призначеної місцевости. Чак Алфано, заступник директора асоціяції для поборення хвороби левкемії у стейті Коннектикат, заявив кореспондентам, що пацієнтка в Україні, отримавши новий медикамент, почуває себе краще, але все ще перебуває в критичному стані. Алфано отримав прохання з України від родича Б.Діни д-ра Зева Вешлера, який відвідував недавно Єйлський шпиталь. Медикаментів — метотрексайт і китосар, покищо не можна дістати в аптеках СССР.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Subscription 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00.
UNA members 65¢ a month. Change of address — 50¢. Make checks or money orders payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Уряд Реґена і закордонна політика

Коли в минулому тижні минув докладно один рік від інавґурації президента Роналда Реґена, і коментатори в ЗСА та у широкому світі підводять підсумки його однорічного урядування, то всі вони більш-менш погоджуються у найважливіших пунктах. Вони погоджуються, що Реґен надав інший тон у закордонній політиці Америки — тон настільки різкий і гострий супроти Совєтського Союзу, що це перелякало широкий загал у західньоевропейських союзницьких з Америкою країнах. Вони налякалися тим більше, що поруч із гострими словами Реґена і його найближчих співробітників — державного секретаря Александра Гейґа і секретаря оборони Каспера Вайнберґера, рівночасно почався процес дозброювання, щоб надолужити те, що,попередні уряди, включно з республіканськими урядами Ричарда Ніксона і Джералда Форда, занедбали в ділянці оборони. Погодившись на продукцію невтронної зброї, на будову нового суперсонічного літака Б-1, на новий тип танків, на розбудову американської морської і летунської фльоти коштом десятків більйонів долярів, — Америка дала доказ, що вона здає собі справу з загрози, якою став Совєтський Союз, який використав те десятирічне занедбання американських лідерів.

Таким чином у західньоевропейських країнах, які тямлять ще Другу світову війну, що покрила їхні міста руїнами, народився пацифістичний рух, свідомо і пляново підтримуваний Москвою. Але Реґен і названі його найближчі співробітники зуміли переконати союзників із Атлантійського пакту (НАТО), що ЗСА так само, як вони — країни Західньої Европи, не бажають собі війни, і тому вони в принципі не є проти переговорів з кремлівськими володарями, щоб тільки ці переговори не були наставлені на однобічну користь СССР. Заяву Реґена, що ЗСА готові знищити ввесь свій арсенал ядрової зброї, якщо зробить це саме і СССР, совєтські лідери назвали „пропаґандивним блефом". Проте Реґен і Гейґ стоять твердо на вимозі, що Америка тільки тоді зречеться пляну встановлення на території Західньої Европи 572-ох ракет з атомовими „головками", коли СССР забере і унешкідливить свої, влаштовані у Західній Німеччині й Чехо-Словаччині, атомові ракети типу „СС".

Несподіваною новою проблемою для закордонної політики ЗСА стали події в Польщі. ЗСА добилися того, що всі країни НАТО — за вийнятком однієї Греції, де прем'єром став симпатик СССР Андреас Папандреу, натаврували СССР, як винуватця переслідування опозиції в Польщі. З свого боку, у ході переговорів про компроміс, ЗСА скреслили з своєї первісної резолюції на Раді Безпеки ОН точку про застосування санкцій проти теперішнього польського режиму й Совєтського Союзу. Американська амбасадорка в ОН Джейн Кіркпатрік правильно заявила, що вона не звертається до ОН у справі мирної полагоди кризи в Польщі, бо — мовляв — історія ОН довела, що ця установа нездібна розв'язувати складні міжнародні проблеми.

Турботою Реґена у минулому році був дальший запальний стан на Близькому Сході. Вбивство єгипетського президента Анвара Садата не погіршило відносин між ЗСА і Єгиптом та іншими поміркованими арабськими країнами, але непоступлива позиція ізраїльського прем'єра Менахема Беґіна ускладнює американську посередницьку мирову місію. ЗСА заклали „вето" проти резолюції, яку зголосили арабські й комуністичні країни в Раді Безпеки щодо санкцій проти Ізраїля за анексію сирійської верховини Ґоляна, але голосували за резолюцію, яка ту анексію натаврувала.

Уряд Реґена взяв гостріший курс проти експорту комуністичної революції в країни Середущої Америки.Американській політиці перешкоджає в цій справі Мехіко, що його президент є проти будь-яких гостріших засобів у відношенні до Куби Фіделя Кастро. Уряд Реґена мусить теж лявірувати між Пекіном, з яким прагне мати якнайкращі зв'язки як із союзником проти СССР, та з національним Китаєм з його осідком на Тайвані (Формозі), бо в самій Республіканській партії є поважні противники наближення до Пекіну — з ідеологічних причин.

Загалом перший рік Роналда Реґена в ділянці закордонної політики є позитивний: він підніс повагу ЗСА у міжнародному світі, державний секретар Гейґ виявив велику активність і дипломатичний хист, Роналд Реґен у власних безпосередніх нарадах з головами чужих країн здобув собі пошану, як державний муж твердих принципів, але не доктринер.

РАДА ЕВРОПИ, европейський парлямент у Страсбурґу, до якого належить також Туреччина, обвинуватила турецький військовий уряд у тому, що він вживає насильств у боротьбі з терористами і політичними противниками. Військова хунта, яка перебрала владу 12-го вересня 1980 року, пообіцяла населенню перевести рішучу боротьбу з терором, який протягом кожного року пожирав тисячі людських жертв. Завдяки рішучому поступуванні хунти пощастило майже зовсім зліквідувати тероризм, численних терористів поставлено під суд, а інші очікують суду. В часі, коли тероризм шалів у Туреччині, Рада Европи мовчала, а тепер вимагає від уряду, щоб той виявив максимум ліберального поступування з терористами. Терористи в Туреччині вбивали не лише місцевих людей, але турецький терорист Аджа намагався вбити Папу Римського Івана Павла II, що вказує на це, що турецькі терористи пов'язані з міжнародними терористичними шайками, які діють у різних країнах.

Ярослав Гайвас

НІЖ У СПИНУ

В Америці зростає опозиція до політики Реґена. Ця опозиція наступає з двох боків, тобто з боку противників його внутрішньої політики, а ще більше з боку ворогів його світової політики. Опозиція до теперішньої зовнішньої політики ЗСА — така поважна та йде так далеко, що вона загрожує основам американської світової політики взагалі, а не лише закордонній політиці Реґена. Вона є прямо ножем у спину тим, що намагаються ту політику після років занедбувань і неясностей вивести на твердий і тривалий шлях.

Опозиція до світової політики Реґена, а особливо до її російського відтинку, обіймає дуже широкий спектр американської громадськости. Починається вона, очевидно, на далекому лівому крилі, яке тільки називає себе американським, а на ділі є рупором та інструментом совєтської політики в світі, тобто від американських комуністів і їхніх поплентачів, а тягнеться почерез різні ліволіберальні, центристські елементи аж до типових „акул Волл стріту". Всі ті „опозиціонери" мають найрізнородніші цілі, які дуже часто заперечують себе і виключають, але все таки вони йдуть разом проти закордонної політики президента Реґена. Одні служать Москві, бо мусять, пов'язані різними нитками й навчені вже довгі роки ходити в тому ярмі, інші зачаджені своїми доктринами вже не розрізняють зла від добра, або тільки орієнтуються на милозвучні фрази, ще інші мають „велику" ціль перед собою, тобто фінансові зиски й матеріяльні користі, яких вони сподіються з торговлі з СССР, з обміну всілякими добрами, коротко, „з мирної коекзистенції та кооперації".

Кола тих опозиціонерів під натиском різних впливів швидко зростають, не зважаючи на те, що їхні позиції й твердження слабкі, не раз необґрунтовані й безглузді. Ось у „Ню Йорк Таймсі" появилася анонімова стаття „Фрідом крюсейдс ар фютайл" — Хрестоносні походи за свободу є даремні — автора, який скрився під криптонімом Ейбел Бейкер, а про якого редакція в своїй анотації до тієї статті сказала, що це „працівник теперішнього Уряду, який, одначе, не є включений в політику Уряду у відношенні до СССР". Неймовірне алібі, але одночасно компромітує принциповість і моральне обличчя автора та знецінює вагу його арґументів.

Одначе тому, що та стаття репрезентує арґументи всієї опозиції світової політики Реґена, то добре до дечого в ній приглянутися. Автор починає нав'язанням до підготовуваної тепер американської програми в телебаченні „Щоб Польща була Польщею" й передбачує для неї і для тієї політики, на тлі якої вона зродилася, ту саму невдачу, якої зазнав „хрестоносний похід свободи Айзенгавера-Даллеса" 1956 року проти совєтської збройної інтервенції в Мадярщині. Він каже: „Три десятиріччя болючого досвіду показали безвиглядність заходів Заходу „звільнити" східньоевропейські сателіти, або розіграти їх проти Совєтського Союзу". Одначе автор тієї статті аж ніяк не вказує, де причина тих невдач, ані тим більше не шукає, як такої невдачі уникнути на майбутнє. Навпаки. Він проголошує абсолютно капітулянтський вихід і каже: „Єдина позитивна зміна, яка може мати місце в Східній Европі та утривалитися — це зміна санкціонована совєтським проводом". Одно речення, а яка безодня морального упадку й політичної капітуляції. Задоволяти канібалів киданням людських жертв, тобто добровільно погодитися й віддати на поталу Москві балтицькі народи й Польщу, Чехо-Словаччину, Мадярщину, Румунію, кавказькі народи, а тим більше Україну й Білорусь і всі інші поневолені в СССР народи, щоб дістати в заміну за те, як вираховує той автор — прямо неможливо в це повірити! — покращання відносин у Східній Німеччині, закінчення совєтського приглушування радіопересилань „Голосу Америки", більший культурний обмін і початок дозволеної еміґрації. Ну й справді здобутки! Але серед американського суспільства є такі, що так думають, є вони навіть, як видно з випадку Ейбела Бейкера, в Уряді президента Реґена.

Політичну сліпоту тих людей збільшують ще дальші арґументи автора обговорюваної статті. Він не бачить причин і наслідків перебрання влади в Польщі генералом Ярузельскім і його військовими товаришами, які діють в тіні, і під пальцем совєтського маршала Віктора Кулікова. Кожен розуміє, що перебрання влади військовими, хто б вони не були, є банкрутством комуністичної партії і її апарату. Партія вже не в змозі дати напрямних, не в силі створити програми виходу з кризи і покладається на бонапартів. Бонапартизм є самозапереченням революції і її одним з останніх етапів перед упадком.

Одначе Бейкер і „Ню Йорк Таймс" страшать своїх читачів, що мілітарний режим мусить бути гірший від диктатури комуністичної партії, спеціяльно російських большевиків. Де той автор був протягом усього свого життя, що він не мав змоги пізнати, чим для кожної людини й кожного поневоленого народу є совєтська система. Який бонапартизм може бути гірший від тієї системи?

Але такими й подібними думками кормить себе значна частина американського суспільства. Таким своїм становищем та частина в основі підриває силу й достовірність американської світової політики. Хто буде вірити в тривалість політики президента Реґена, коли довкола нього, навіть серед його співробітників поширюються такі думки? Та це не тільки пряме заграваня в руки Москві, але також важкий удар американській політиці.

Противники політики Реґена ще й страшать, що вона веде до війни. Президент, його державний секретар та інші відповідальні керівні діячі американської політики правильно на кожному кроці підкреслюють, що найкращим засобом для збереження миру — бути міцним і готовим. На міцного й готового ніколи не нападають! Здається, що зовсім не треба шукати до-

(Закінчення на стор. 3)

Іван Кедрин

Мистці вшановують мистця і людину

Об'єднання мистців українців в Америці (ОМУА) з осідком у Ню Йорку, приготовляє у неділю, 7-го лютого ц.р., в год. 1-ій по полудні, в своїй домівці у будинку Визвольного Фронту на Другій авеню відкриття посмертної виставки Василя Панчака. Ця високозаслужена організація наших образотворчих мистців прагне вшанувати цією виставкою не тільки видатного українського мистця, але й піонера нашого мистецтва на американському континенті, активного й відданого члена цієї організації та людину з насправді рідкими прикметами особистої скромности, безпосередньої щирости і товариської готовости — у кожному часі допомогти своїй становопрофесійній організації.

Дивним був життєвий шлях Василя Панчака. Народився він 12-го серпня 1893 року в селі Черниці, повіт Жидачів. Сам оповідав приятелям, що прогнала його за море „чорна нужда" — злидні, в яких не було виглядів на покращання. Прибув до Америки у 1909 році, отож як 16-річний юнак, із закінченою у „старому краю" ледве народною школою. В Америці почав працювати на прожиток, як помічник столяра. Але будучи амбітним юнаком і бажаючи піднестись на вищий соціяльний щабель, записався на вечірні промислові курси середньошкільного типу. Там учитель звернув увагу, що Панчак має талант до рисунку і до схоплювання схожости обличчя довкільних осіб.

І той, на жаль, невідомий нам з прізвища вчитель, подбав за стипендію для Василя Панчака та намовив його — присвятитися малярству. За одною стипендією прийшла друга і третя і вони вможливили Панчакові дістати солідну професійну освіту. Він скінчив „Нешенел Академі оф Дізайн" в Ню Йорку і „Файн Артс Акедемі" у Філядельфії, студіював у „Карнеґі Інституті" в Пітсбурґу і таким чином придбав солідну фахову малярську освіту, виявивши особливий хист у декоративному малярстві, у біблійній тематиці та в портретах. Зчасом поширював тематику, але за напрямком був реалістом: коли, під впливом новоприбулих мистців різних напрямків, пробував експериментувати в напрямку „модернізму" - він намагався втискати тематику в колеса, як тло, — він сам зрозумів, що треба вернутися до реалізму, чи пак до імпресіонізму. Пейзажі, квіти й портрети — це було поле, на якому почував себе свобідним і де проявив найбільше таланту. Із релігійної тематики — залишив по собі сім розмальованих церков — найкращий іконостас в українській католицькій церві св. Петра і Павла в Бриджпорті, Пенсильванія, і тамошні запрестольні образи з центральною постаттю св. Петра. Творив теж великі розміром композиції — „Підземка", „Робітники у фабриці" й ін.

Але Об'єднання мистців українців в Америці вшановує покійного Василя Панчака не тільки, як професійного артиста-маляра: він був піонером українського образотворчого малярства вже довгий час, поки Друга світова війна викинула на цей континент образотворчих мисців, між ними деяких високої кляси. І він ніколи не цурався свого українства — скрізь, де студіював, фіґурував, як українець. Проте від активного громадського життя тримався здалека — жив малярством і організацією ОМУА. Як колись покійного Романа Пачовського, так уже від довшого часу у домівці ОМУА можна було завжди застати голову ОМУА і його душу скульптора Михайла Черешньовського, мистця-маляра Богдана Савчука і Василя Панчака, — когось із них, або всіх трьох. Не було виставки в ОМУА, на якій не було б Панчака дарма, що це вже така наша якась кумедна традиція, що як письменники організують вечір одного із своїх колеґ, чи як це роблять журналісти або мистці — то колеґи з тієї самої професії туди не показуються.

Василь Панчак, маляр піонер і ветеран, був теж людиною, яку всі, що його знали, шанували і любили за життя і тим паче повинні вшанувати його пам'ять після смерти. Він мав підстави бути гордим і чванитися своїми успіхами — адже брав участь буквально у десятках збірних та індивідуальних виставках, на українському й американському форумах. На рекомендацію американської ґалерії „Дункан" із 72-ої вулиці в Ню Йорку дістав запрошення взяти участь у виставці 17-ти американських малярів у Парижі і коли від кожного мистця приймали туди по три картини, то жюрі прийняло його 5 картин. Виставленими там картинами Панчака зацікавилися три інші паризькі ґалерії — „Інтернаціональна ґалерія", — „Незалежний сальон" і „Міжнародний Фестиваль". Проте Василь Панчак ніколи своїми успіхами не хвалився, ніколи теж злого слова не сказав про будь-котрого іншого українського маляра. Сам захоплювався найбільше одним із титанів імпресіоністичної доби у малярстві — Кльодом Моне, і його чудовою „Молитвою", що пишається у Люврі.

Помер Василь Панчак 1-го липня 1980 року несподівано на запалення легенів, у місцевості Флейшмен в Кет-

(Закінчення на стор. 3)

Володимир Душник

ЗСА І СССР: БЕЗ КОНФРОНТАЦІЇ У ЖЕНЕВІ

Дня 26-го січня 1982 року американський державний секретар Александер Гейґ і совєтський міністер закордонних справ Андрей Ґромико, відбули восьмигодинну конференцію у Женеві без будь-якої більшої конфронтації чи двобою, як цього сподівався цілий світ. Генерал Гейґ, прибувши до Женеви, заявив, що справа Польщі буде першою точкою на порядку розмови з Ґромиком. Тим часом Ґромико, також на летовищі в Женеві, заявив журналістам, що він ніяк не допустить, до того, щоб справа Польщі була предметом розмов з американським дипломатом.

Хоча розмови закінчилися, але не видано ніякого офіційного комунікату про що властиво представники двох світових потуг говорили протягом восьми годин. — Найголовніще, чи Польща була предметом дискусії чи ні? Генерал Гейґ, між іншим, сказав журналістам, що „Польща кидає довгу притемнену тінь на цілий ряд важливих проблем між Заходом і Сходом," але при цьому додав, що „над справою Польщі дискутовано в подробицях." В тому самому часі, московське пресове аґентство ТАСС повідомило, що Ґромико відмовився дискутувати про Польщу, мовляв, це внутрішня справа Польщі". Однак, назагал, аґентство позитивно висловилося про розмови між Гейґом і Ґромиком, подаючи, що „обидві сторони погодилися, що розмови були конечні і пожиточні".

Могло б виглядати, що, як каже українська народна пословиця — „з великої хмари, малий дощ."

Проте, всякі великі справи перед їх рішенням не є позбавлені певних емоційних елементів, як, наприклад, в цьому випадку справа воєнного стану в Польщі. Дуже можливо, що ген. Гейґ був вповні приготований на „словний двобій" з Ґромиком, але в останньому моменті рішив вибрати „шлях дипломатії", тим більше, що як знаємо, він таки порушив справу Польщі, і Ґромико не покинув кімнати нарад, хоч він це уже не раз робив в Раді Безпеки, коли справи не йшли по лінії Москви. І, якщо це правда, що на цій конференції дискутовано над польською ситуацією, то з цього виходить, що ТАСС неправдиво поінформував, наче б цієї проблеми там не порушувано.

Як повідомляє „Ню Йорк Таймс", Гейґ торкнувся ряду інших справ, що їх Америка вважає пекучими для американської політики і американського народу взагалі. Це відносилося до „Центральної Америки і Куби, нерозв'язаної проблеми совєтської окупації Афганістану, і інших питань обопільного інтересу, включаючи проблеми прав людини в Совєтському Союзі".

Як відомо, останні зустрічі між Гейґом і Ґромиком відбулися у Ню Йорку у вересні м. р., на яких обговорювано майбутні переговори в справі атомових ракет середнього засягу в Европі, як теж і зустріч у Женеві, що саме й на днях відбулася.

На цій останній зустрічі не тільки,що не було згадки про „зустріч на вершинах" між Реґеном і Брежнєвим, але навіть не прийшло до домовлення про наступну зустріч між Гейґом і Ґромико, якщо така мала б відбутися.

Державний секретар виминав конкретні відповіді на запити журналістів,додавши, що на його думку, „метою цієї зустрічі не було поправити американсько-совєтські відносини, чи відносини між Сходом і Заходом взагалі. Якраз навпаки, ця зустріч мала дати Америці нагоду представити ряд хвилюючих проблем, а передусім нашого стурбування ситуацією в Польщі..."

Генерал Гейґ обороняв цю зустріч, яка, як відомо, була під атакою консервативних критиків в Америці, які домагалися, щоб усякі контакти з Москвою були завішені Урядом до цього часу, аж доки у Польщі не скасують воєнного стану.

На закінчення, ген. Гейґ сказав, що, коли на це дозволять обставини — дальші переговори в справі атомового роззброєння будуть відновлені.

Річ ясна, що в розумінні американського дипломата ці обставини можуть заіснувати тільки із моментом знесення воєнного стану в Польщі.

Богдан Цимбалістий

ТАВРО БЕЗДЕРЖАВНОСТИ

XI

Сьогодні ту саму поставу проявляє політична група, для якої всі, хто не визнає її ідеології та програми, хто критично ставиться до її політичної діяльности, є безвартісними українцями, яким не можна довіряти, яких треба пильнувати і „унапрямлювати". За кількадесять років може появитися якась інша група, якийсь інший „ізм", які теж виключатимуть усіх, хто не визнає їхньої ідеології.

Хоч як критиковано вислів одного нашого політика: „Як нема України соціялістичної, хай не буде ніякої", вислів, який ілюструє групове, партійне, ідеологічне, а не державницьке розуміння нації, — сьогодні деякі політичні середовища застосовують той сам принцип: „Якщо нема України такої, як ми — тобто моя партія — хочемо, хай не буде ніякої".

Доки ми не переможемо цього розуміння України, доти ми не виростемо з нашої психологічно-політичної недержавности, доти збудувати і вдержати свою державу буде дуже важко.

Чи можна перемогти нашу бездержавність?

Це буде можливо тоді, коли буде серед нас більше осіб, які усвідомлять собі психологічні та соціологічні наслідки довгого поневолення і свідомим зусиллям намагатимуться ліквідувати їх у особистій поведінці, в нашому громадському, церковному, політичному житті, тобто на кожному посту прямуватимуть до сцілення нашої суспільности в'язами взаємного довір'я, толерантности до різниць між нами, льояльности до своїх авторитетів.

Насувається засадниче питання, чи можна перемогти оту історичну приреченість недержавного думання, не маючи нагоди жити у власній державі? Перш усього треба собі усвідомити, що наша незгідливість, наше невміння співпрацювати, йти на компроміси, наше само-собі-панство не проявляються лише в таких великих хвилинах, як творення своєї державної влади.

Вдача людини та сама у великому, як і в малому.Ті самі риси вдачі,які не дозволяли і не дозволяють нам об'єднатися, щоб встановити свою владу, ба навіть щоб мати одну центральну політичну репрезентацію, проявляються щодня в поведінці поодиноких осіб і груп при різних нагодах. Якщо ми бажаємо, щоб українське громадянство виявилося зрілим у вирішних історичних хвилинах, треба плекати цю зрілість вже тепер у малому.

Якщо ми не зуміємо тепер в дрібних справах діяти одностайно, можна бути певним, що тим менше об'єднано та одностайно зможемо діяти тоді, коли справи будуть важливі.

Всі ці міркування доводять до висновку, що можна політично дозрівати навіть в умовах неволі, якщо є свідомість цілей і добра воля їх здійснювати.

В нашій історії є досить прикладів перемоги над психологічно-соціологічною спадщиною довгої неволі. Тарас Шевченко — кріпак, у дитинстві терпів пониження, нестатки, знущання, проте він зумів перемогти психологічні наслідки таких переживань і обняти своєю любов'ю всіх українців: панів і кріпаків. Хоч гостро критикував українських панів за їхню національну оспалість, за кривди заподіювані кріпакам, він таки вважав їх братами і взивав до національної єдности з кріпаками („Обніміте ж, брати мої, найменшого брата").

Тарас Шевченко виростав у частині України, де ще живими були спомини про гайдамаків, їхню боротьбу проти поляків, — проте він зумів перемогти свій ресантимент і подружити з низкою польських діячів, закликати українців і поляків до співпраці проти спільного ворога. Тарас Шевченко вдержував особисті дружні взаємини з поодинокими росіянами, проте вимагав безкомпромісово національної волі для України. Ніхто не вважатиме Шевченка менше патріотом тільки тому, що він писав свій щоденник і деякі твори російською мовою, що мав друзів між росіянами, яким присвячував свої окремі поезії.

Цитовані на початку цього есею Липинський, Матюшенко, Стефаник теж доводять, що серед поневоленого народу можуть бути одиниці, які, хоч виростали у тій самій спадщині довгої неволі, могли дійти до високої політичної зрілости і державного думання. Такі люди є сьогодні серед нас.

Переглядаючи пресу хоча б за останніх 30-40 років,можна переконатися, як багато авторів статтей розглядали проблеми нашої суспільности в справді державницькому дусі, раціонально і з конструктивною настановою. Можна надіятися, що таких одиниць буде щораз більше, зокрема з-поміж тих поколінь, що виростають і виростатимуть в умовах свободи як громадяни американської чи іншої демократичної, упорядкованої суспільности.

Коли число осіб, що власним зусиллям піднесуться до вищого рівня політичної зрілости, зросте — вони зможуть вкінці перемогти нашу рідну демагогію, отих деструктивних шашелів, що роз'єднують громаду в ім'я своїх групових інтересів та амбіцій і підточують усі спроби будови; перемогти отих, які на наших очах пробують руйнувати все найцінніше, що наша громада важким спільним зусиллям створила.

Митрополит Андрей Шептицький у своєму Посланні до духовенства з 1943 року писав: „...Навіть з поверховної обсервації нашого національного життя конечно доходиться до висновку, що є в душі українця глибока і сильна воля мати свою державу, так попри ту волю знайдеться, може, рівно сильна і глибока воля, щоби та держава була конечно такою, якої її хоче мати партія чи кліка, чи група, чи навіть одиниця. Бо якже пояснити те фатальне ділення межи собою, ті спори, роздори, сварні, ту партійність, яка нищить кожну національну справу ? Чи перевагу візьмуть елементи позитивні чи неґативні?, „Нетерпимість супроти 'інакомислячих' гетеродоксів, поняття ортодоксії як ненависти, як спротиву буває у нас, на жаль, таким частим феноменом, що можна поважно побоюватись за майбутність України... " — Ці завваги Митрополита Шептицького про нетерпимість у релігійних справах однаково важливі і для політичної сфери.

Питання великого Митрополита, чи перемогу візьмуть "елементи позитивні чи неґативні", хвилює кожного чесного українця. Кожний українець повинен би питати себе чесно і щиро, кому він допомагає своєю працею чи пасивністю, своїми ділами чи неробством, своїми настановами, своєю піддержкою,одним чи другим — тим, що будують, чи тим, що руйнують? Він повинен би собі усвідомити, що від перемоги об'єднуючих,конструктивних і зрілих елементів залежить все майбутнє нашого народу, залежить те, чи станемо вкінці нацією-державою , чи навпаки залишимося народом, який зумів пережити всі лихоліття, але не вмів об'єднати та зорганізувати себе, щоб жити вільно; чи залишимося народом, що мріяв про свободу й боровся за неї, але завжди залишався рабом.

СОЮЗОВЦІ! КОНВЕНЦІЙНА КАМПАНІЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ ВЖЕ РОЗПОЧАЛАСЯ. ЇЇ МЕТА: ПРИДБАТИ 4,000 НОВИХ ЧЛЕНІВ, ЗАБЕЗПЕЧЕНИХ НА СУМУ 8 МІЛЬЙОНІВ ДОЛЯРІВ! ТІЛЬКИ СПІЛЬНИМИ СИЛАМИ ТА ПОСТІЙНОЮ І НАПОЛЕГЛИВОЮ ОРГАНІЗАЦІЙНОЮ ПРАЦЕЮ МОЖЕМО ВИКОНАТИ ЦЮ ВЕЛИКУ МІСІЮ ДЛЯ ДОБРА НАШИХ РОДИН, НАШОЇ ГРОМАДИ І НАШОГО НАРОДУ!

Вшанування 80-ліття полковника Євгена Реба

Дня 11-го грудня 1981 року Крайова Управа Українського Християнського Руху при співучасті Крайової Управи Братства колишніх вояків І УД-УНА відзначила 80-річчя найвищого рангою старшини і заслуженого громадянина полковника мґра Євгена Рена.

Того дня в 5-ій год. по полудні відправив Апостольський Екзарх Владика Платон у сослуженні о. канцлера і крилошанина С.Дмитришина й о. С. Пітки в катедральному храмі молебень у намірені ювілята та виголосив проповідь про патріотизм у розумінні євангельської науки, що ним натхнений ювілят.

Після відспівання многоліття численні присутні перейшли до парахіяльної залі, де відбулась урочиста товариська зустріч. За святково прибраними столами зайняли місця: Владика з Отцями й Сестрами поруч ювілята з дружиною, представники громадських організацій, вояцтво Дивізії з родинами й запрошені гості, поміж ними за почесним столом були чільний представник ОУН проф. Юрій Бойко з дружиною. Голова УХР мґр В.Максимович привітав присутніх і попросив Владику спільною молитвою і благословінням „снідів" відкрити зустріч.

Ґратуляційні промови попередила мистецька частина, що її розпочала деклямацією вірша Л.Українки „Контра спем сперо" учениця Таня Шарко, а учениця Юля Зубенко гарно відіграла на піяніно „Спорітозо" Клємеyнті, а потім з ученицею Суботньої Школи Гельґою Панцьо вручила ювілятові букет квітів.

Група учнів з українського інтернату відтворила сценку „Засідка" із твору Е. Загачевського „Спомини фронтовика". Бандурист-дивізійник Богдан Шарко виконав на бандурі лемківську пісню „Кедь ми прийшла карта" й стрілецьку пісню М.Гайворонського „Ой, упали снігі білі на Поділлі", а у фортепіяновому супроводі Патрикії К'ю композицію В. Матюка: „Крилець, крилець, сокола дай", далі композицію О.Бобикевича до слів С.Воробкевича: „Буковино, моя мила" й композицію Григорія Китастого до слів С.Підсухи: „Як давно."

Відома ще з рідного краю співачка, близька землячка Є.Рена, сопрано Іванна Синенька—Іваницька, відспівала „Веснівку" О.Матюка й молитву з опери „Запорожець за Дунаєм". На закінчення Ліна Тимченко у народній ноші прорецитувала з гумором листа популярного Гриця Зозулі „Як мя взєлі до шпиталю", чим розсмішила публіку.

Привіти розпочав Владика Платон відчитанням ґратуляційного листа, що в ньому хронологічно вирахував заслуги Є.Рена за час його довголітньої праці на терені Екзархії у Німеччині, а о. канцлер Дмитришин приєднався своїми побажаннями до слів Владики. Голова УХР проф. В.Максимович привітав ювілята як довголітнього організаційного референта, а згодом голову УХР.

Від Центрального Представництва Української Еміграції у Німеччині сказав похвальне слово його голова мґр А.Мельник; від колишніх вояків УПА привітав д-р М.Філь, від Санітарно-Харитативної Служби склав побажання її організаційний референт інж. Г.Комаринський, пригадавши кількарічну працю ювілята, як свого попередника, коли він спершу ровером, а пізніше мотоциклетом об'їздив у п'ятдесятих роках числені ще тоді табори залишенців у Німеччині, несучи їм моральну і матеріяльну поміч.

Від Товариства „Рідна Школа" склав побажання директор інтернату мґр В. Леник. Він передав одночасно привітання від неприсутнього в Мюнхені голови Проводу ОУНр і видавництва „Шлях Перемоги", де ювіляр від багатьох років є дописувачем і рецензентом, замінивши, за словами промовця, „кріса на перо". Теодор Кушлик склав побажання від Українського Християнського Робітничого Руху, згадавши ювіляра як організатора і коменданта т. зв. „Вартівничих сотень", де багато безробітних робітників знайшли у п'ятдесятих роках працю і здобули військовий вишкіл.

Від СУМ-у Німеччини привітала молода Слава Філь, подякувавши йому за довголітню виховну працю у молодіжних таборах, а колишній учень таборової гімназії в Ерлянґені, пластун-сеніор Любомир Гільтайчук пригадав лекції з історії України, котрі ювіляр, як тодішній учитель гімназії, учням цікаво викладав. Він вручив полковникові на спомин знімку своєї кляси з тодішнього часу.

Голова Братства Дивізійників у Німеччині Роман Дебрицький висловив побажання від вояцтва, а голова Світського Апостольства Жінок Ярослава Філь подякувала ювілярові, як колишньому діючому, а тепер почесному голові УХР, за завжди гармонійну співпрацю. Я.Філь відмітила теж зрозуміння для громадської праці, що його завжди виявляла дружина ювіляра Галя Рен, допомагаючи йому в полагоджуванні кореспонденції, та піднесла на її честь многоліття.

Останньою промовляла ровесниця ювіляра, діячка-сеньйорка Ольга Пеленська, яка побажала йому і його дружині багато кріпкого здоров'я і непослабленої життьової енергії, котрою він відзначається повсякчас, не зважаючи на свій вік.

У кінцевому заключному слові полковник Євген Рен висловив подяку всім, що вшанували його 80-річчя, у першу чергу, Владиці Платонові за відправу молебня і участь у зустрічі з громадянством, а промовцям за їхні лявдації. Він подякував поіменно жінкам, що цю гостину приготували,— Я.Філь, Г.Вінтоняк, В.Дебрицькій, Г.Шарко, М.Кушлик, Н.Зубенко, а дружинам дивізійників Нагорняковій, Сімковій і Токаревій—за прислане печиво.

За організацію і підготовлення мистецької частини склав подяку Б.Шаркові. Згадавши своє дитинство в подільському селі, він спом'янув свого пароха о. Смеречинського, котрому, крім своїх батьків, завдячує релігійно-патріотичне виховання. Ювіляр цікаво розповів, як він 17-річним учнем вступив в ряди УГА, пішов з нею в Україну і повернувся по двох роках до Коломиї продовжувати гімназійну науку.

А тому що по літах перерви не йшла вона йому зразу гладко, учитель випоминав йому: „Я тебе на війну не посилав". Це доказ, мовив ювіляр, як неґативно ставилась тоді частина нашого громадянства до військової служби, хоч була вона конечна для здобуття власної держави. Військо уважалось до війни другорядною про-

(Закінчення на стор. 4)

У Філядельфії вчать малювання писанок

Чорна школярка і її подруга пишуть українські писанки.

Хоч ще далеко до Великодня, але ці діти не-українці розмальовують писанки — „пишуть" воском, бо їхня школа вирішила ввести в програму навчання творчий мистецький проєкт, який навчав би учнів „багатокульторности", мистецтва з усього світу.

Початкова публічна школа Мередит у Філядельфії ще два роки тому була суцільно чорною, але з появою нових спеціяльних програм, з відновою старих мешканевих кварталів навколо школи і з введенням нового добровільного пляну десеґреґації учні інших рас почали напливати до цієї школи. Тепер всі вони користають з принадної можливости брати участь в унікальній мистецькій програмі, що й видно на цій світлині. Цікаве тут є, що обоє дітей не-українці, як не-українками є вчителька та директорка школи. Щоправда, вводячи українське писання писанок вчителька мистецтва Ненсі Вулф мала на увазі зробити приємність д-рові Ричардові Д. Ганусеєві, заступникові суперінтенданта цього шкільного дистрикту, відповідальному за цей добровільний плян десеґреґації, бо д-р Р.Ганусей — українець. Писання писанок виявилося приємним і корисним ділом для учнів і вони, вивчаючи українське народне мистецтво, одноразово збагачують себе і цю традицію власними ідеями і власною винахідливістю, що походить з їхньої власної етнічної спадщини.

Мистці вшановують...

(Закінчення зі стор. 2)

Василь Панчак: „У Центральному парку, Ню Йорк."

скільських горах, де щорічно переводив літо на малюванні гірських краєвидів. Хоча при смерті мав уже на 88-ий рік життя — не видно було по ньому того пізнього віку: вищесереднього росту, худощавий, метушливий, завжди оптиміст. Був самітний, не мав родини, але й не сторонив від людей, бо в товаристві був розмовний, милий. Приготовлявся влітi1980 року до нової індивідуальної виставки, до якої вже не дожив. Його приятелі із ОМУА та п. Білостоцький зуміли зібрати його кругло 80 картин, олії та олійні пастелі. Є між ними різниці щодо мистецької вартости — в різних роках творені і в різному настрої мистця, що відбивається на творі. Але це буде багата, барвиста виставка.

Ввесь дохід із продажу образів піде на поставлення бодай скромного пам'ятника на його могилі — Василь Панчак, за життя ніколи не грішив грішми — заслужив собі на пам'ятник на могилі, — увійшовши до історії українського мистецтва поза межами України, як його піонер.

444 ДНІ — НЕ „ТРИ" РОКИ...

У редакційній статті в числі 19-му „Свободи" з суботи, 30-го січня, що була присвячена річниці звільнення американських закладників з Теграну, трапилися неточості. 444 дні перебування в полоні пораховано як „три роки", і дату смерти іранського шаха пересунено на один рік раніше. Він помер не в 1979 році, а в 1980-му. — Ред.

Ніж...

(Закінчення зі стор. 2)

казів, що американська духова й політична система нездібна, а американський нарід ніколи не погодився б на американську збройну агресію в світі. Тож не диво, коли Москва намагається з усіх сил вмовити в людей про існування „американської воєнної загрози", але як можуть бути такі проповідники серед американців?

ПОДЯКА

З волі Всевишнього, дня 14-го грудня 1981 року, по важкій недузі відійшла від нас наша Найдорожча

МАМА, БАБУНЯ І ПРАБАБУНЯ

бл. п.

МАРІЯ з РОМАНЯКІВ ВЕСЕЛА

В нашому горю зазнали ми від Родини, Приятелів та Знайомих, багато співчуття, допомоги, як також виявів пошани для Покійної. З глибини душі і із щирого серця дякуємо:

Бл. п. Високопреподобному о. Архипресвітерові Василеві Осташеві за духовну опіку, за відправлення похоронних обрядів та теплі слова розради.

Церковному Хорові та його невтомному дириґентові п. інж. Ярославові Матковському.

Високоповажаному п. д-рові О. Тимочкові за постійну опіку над Покійною.

Панам: Л. Біликові, Р. Остапчукові, М. Ляльці, І. Кіричеєві, І. Касіянчукові, І. Федунишинові за несення домовини.

Ми невимовно вдячні п. інж. Р. Верґунові за так гарні і теплі слова та спомин про Покійну під час тризни.

П. Я. Кушнір за прощальні слова від Українського Золотого Хреста.

Сердечне спасибі нашій кузинці п. О. Максимів, яка в імені Родини подякувала Присутнім за участь в похоронах, як також в глибоко продуманім слові, згадала про добрі прикмети Покійної. Дякуємо рівнож її сестрі п. Н. Закидальській і братові Р. Крайчикові, що потрудилися і прибули з Канади, щоби відпровадити свою Вуянку на Вічний Спочинок.

Наша сердечна подяка п. Матківським і п. Т. Білик, за постійні відвідини нашої Мами за життя, і в часі відходу Покійної, спішили із щирою поміччю.

Пані І. Когут за приготовлення поминок, п. М. Холевчук за переведення збірки, як нев'янучий вінок в пам'ять Покійної.

Дякуємо Всім, які жертвували на Службу Божу, чи на благородну ціль.

Паням з Українського Золотого Хреста за поміч і участь в похоронах, та Всім, які усно чи писемно висловили нам своє співчуття.

Дякуємо похоронному заведенню п. М. Яцкова за зразкове переведення похорону і за цінні поради.

Хай Добрий і Щедрий Господь Бог віддячить Вам всім добром, здоров'ям і многоліттям.

ДОНЬКИ, ЗЯТІ, ВНУКИ І ПРАВНУКИ

ПОЖЕРТВИ:

На СВ. СОФІЮ:
30.00 дол. — Ярослава і Володимир Зелез;
25.00 дол. — Галя і Роман Микити;
20.00 дол. — мґр. Стефанія Весела;
По 10.00 дол. — п. М. Холевчук, Я. Ю. Кушнірі, інж. Р. Вергун, Крижанівська М., Л. В. Колцьо, О. Максимів, Н. Закидальська, Р. Крайчик, Г. В. Остапюки, П. Яріш, П. Кричук, інж. М. Я. Матковські, інж. Л. Л. Шміґель;
По 5.00 дол. — Я. Стеців, І. А. Федунишин, М. А. Фалат, С. Королишин, Н. О. Джуси, Е. І. Кіричей;
4.00 дол. — Е. К. Шевчук;
1.00 дол. — М. Снігур.

На ГАРВАРД, ВИДАННЯ КНИГИ ПРО ГОЛОД НА УКРАЇНІ:
20.00 дол. — мґр. проф. М. О. Омецінські;
По 10.00 дол. — І. З. Омецінські, М. Р. Дмитрів-Боднар, М. І. Мойсей.

На УКРАЇНСЬКИЙ ЗОЛОТИЙ ХРЕСТ:
25.00 дол. — Ярослава і Володимир Зелези;
20.00 дол. — мґр. Стефанія Весела;
По 10.00 дол. — К. М. Ляльки, В. Цюга, Л. Білик.

ПОДЯКА

З Волі Вевишнього, дня 29-го грудня 1981 року Божого, відійшла несподівано до Вічности наша Найдорожча МАМА, БАБЦЯ І ПРАБАБЦЯ

бл. п.

ЕВГЕНІЯ БАРАНОВСЬКА

з дому ЩУРОВСЬКА

вдова по бл. п. о. ПЕТРОВІ БАРАНОВСЬКОМУ

Цією дорогою складаємо наші найщиріші вислови подяки в першій мірі Всеч. о. Л. Лавренюкові за відвідини Хворої в шпиталі та уділення Святих Тайн, Всеч. оо. Василіянам о. Т. Прокопові та о. С. Шевчукові та п. І. Хоминові за зразкове і зворушливе переведення похоронних обрядів та відпровадження Покійної на місце Вічного Спочинку, а Родині, Приятелям і Знайомим та всім Людям Доброї Волі за молитви, Святі Служби Божі, відвідини Покійної в похоронному заведенні та участь в похоронах і відпровадженню на цвинтар.

Нехай Милосердний Господь винагородить Усіх Сторицею, а Покійній Евгенії дасть Царство Небесне!

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Горем прибиті:

донька — ОЛЬГА з мужем ЕВГЕНОМ ВЕСОЛОВСЬКИМ, з дітьми та внуками

В пам'ять Дорогого Товариша зі шкільної лавки і Пластового Друга

бл. п. д-ра Василя Вергуна

складаю 25.00 долярів на УКРАЇНСЬКІ СТУДІЇ при ГАРВАРДСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ.

Ярослав РОМАХ

Замість квітів на свіжу могилу

сл. п. о. радника Романа Ганаса

бувшого пароха м. Зборова, Україна, зложили на ВИХОВАННЯ МОЛОДИХ СВЯЩЕНИКІВ в Ґлен Ков, Н. Й., слідуючі особи:

Дмитро і Марія Жеґраї	$25.00
Ярослав і Марія Воловодюки	25.00
Ольга Олійник	25.00
Евдокія Мартинів	25.00
Лукіян і Ґеновефа Ярошi	15.00
Володимир і Анна Заяці	15.00
Магдалина Вовк	15.00

ЙОСИФ САЙКЕВИЧ (САЙК)

помер 18-го січня 1982 р. на 71-му році життя, мешканець Соляна Біч, Каліфорнія, колишній адвокат і полковник Армії ЗСА Другої світової війни. Служив як суддя адвокат в Головній Кватирі генерала Айзенгавера у Франції.

Залишені в змутку:

син — д-р РІХАРД П. САЙК, кол. командир Фльоти ЗСА

внуки — БАРРЕТ І АНДРІЙ

внучка — ВІТНІ

ПОХОРОН відбувся у п'ятницю, 22-го січня 1982 року в українській католицькій церкві св. Юра в Ню Йорку. Похований на цвинтарі Кальварія, Ню Йорк.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Вшанування 80-річчя...

(Закінчення зі стор. 3)

фесією, тому й мали ми у 1914 році ледве кількох вищих австрійських старшин, котрі могли пізніше перебрати командні пости. Небагато краще було й з старшинами Дивізії.

У Св. Літургії молимось аж двічі за „Богом бережений народ наш, правління його і все воінство його", а так мало цінемо ролю війська, без которого не можемо відвоювати власної держави, мовив ювіляр.

Це упередження до військової служби мусить бути у модерному нашему суспільству переборене. Військова служба прищіплює чоловікові дисципліну, обов'язковість і відвагу, що залишають слід у характері його на все життя.,

„Прикладом цих вояцьких прикмет може бути колишній однополчанин сотник Володимир Козак", мовив ювіляр, звертаючись до сидячого поблизу старшини, що вславився хоробрістю в боях. Своїх вояків-дивізійників закликав полковник плекати вояцькі чесноти та бути діяльними й прикладними громадянами суспільства.

При дружній виміні думок і смачній перекусці проминув непомітно цей гарний ювілейний вечір, під час котрого ще багато приватних осіб склали ювілярові гратуляції. Треба відмітити, що на його бажання зустріч відбулась без алкогольних напитків, щоб у цей спосіб пригадати корисні традиції довоєнного галицького товариства „Відродження".

Присутній

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

Для розвитку нашої вишивки

„Єдина ділянка, на якій божеське є видиме - це мистецтво, яку б назву воно не мало", - сказав хтось. Може, пересадно сказано, але багато правди у цьому вислові. Де йдеться про красу, де бачиться красу, там є виразний перст Божий. Мистецтво — це вислів краси, що її відчуває і здібна відтворити людина, яка є образом і подобою Божою. Мистецький твір — це вислів душі, вислів також і народу, його духовности і духу. Український нарід належав до народів, що постійно жив з мистецтвом в різних його видах і висловах: пісня поезія, оповідання, малюнок, писанка, народна ноша орнаментика хати, будова церков тощо. Мистецтво жило серед нашого народу і віддзеркалювало його долю та почування.

Поміж мистецькими творами нашого народу окреме місце займають вишивки. Спонукою до цього роду мистецтва було бажання прикрасити свій одяг - сорочку, хустину, запаску, сірак, — якимись взорами, орнаментикою; прикрасити стіни хати, крім мальовил на стіні, теж й іншими прикрасами - рушниками. Щоб стіл, ліжко не біліли одною фарбою - їх теж мережили взорами, прикрашували вишивками, щоб вони приносили радість в хаті.

Не могла вишивка обійти й церкву. Хоч довго єдиною прикрасою нашої церви були тільки ікони, які радше промовляли своєю мистецькою мовою Боже слово до богомольця, по якомусь часі в наші церкви входять вишивки у формі рушників, вишиваних вівтарних обрусів, хоругов і, врешті, вишиваних риз. Боротись проти вишивок в церкві було б боротись з народною побожністю, яка хоче в такий спосіб теж висловитись. Церковне мистецтво ніколи не стояло на місці, не зупинялось на якомусь столітті, не зриваючи, однак, при тому зі своїм традиційним корінням, зберігаючи теж вимоги і приписи церковного уставу з пошаною до святого місця і святої чинности-обряду.

Мистецтво — це спонтанний вислів людського духа. Щойно по появі його зразків творяться його теорії, закони, норми, які сприяють його дальшому розвиткові і красі. Так є і з вишивками. Маємо цілий ряд зразків стилів і видів. Не всі вони чисто українського народного стилю, змісту і форми. Часто вкрадаються чужі впливи, що не завжди згідні з духом української вишивки. Тому й маємо дбайливо зібрані зразки з вказівками та поясненнями, щоб допомогти належному розвиткові вишивки в рідному дусі. На полі вишивкарства в нас ще багато треба б зробити, і над тим працює наше пильне жіноцтво та ентузіясти української вишивки, Маємо вже чимало добрих збірок зразків української вишивки для різних потреб з різних областей України.

Отець д-р Д.Блажейовський, який живе в Римі, у 1979 році видав збірку зразків наших вишивок включно з церковною тематикою. Ця перша збірка має 20 кольорових таблиць з численними зразками для вишивання вівтарних обрусів та ікон (бо і такий рід вишивки появився недавно у нас). Ця збірка зладжена на основі вивчення церковної вишивки, досвіду і практики, бо, ніде правди діти, о. Блажейовський крім своїх студій історії церкви, в хвилинах дозвілля займається вишивкою.

Зміст першої збірки: 10 взорів для вівтарних обрусів і рушників для ікон; Обличчя до вибору для київської Оранти та Покрова; Зразки обвідок; Вишгородська Богородиця (дві сторінки); Римська Богородиця (дві сторінки); Покров (дві сторінки); Київська Софійська Оранта, Христос Вседержитель, Київська Софійська Оранта (три сторінки).

По появі першої збірки видавець одержав чимало прохань поширити кількість зразків і доповнити їх новою тематикою. Це він і зробив при кінці 1981 року у своїй новій збірці зі взорами для вишивок церковних риз і хоругов. Збірка ця цікава, зразки повні гармонії кольорів і взорів. У вступі подано корисні вказівки та інформації для виконання. В цілості збірка нараховує 20 кольорових таблиць, добре виконаних італійським друкарем, як і попередня.

Зміст другої збірки: Сім взорів для вівтарних обрусів і рушників для ікон; Два комплекти хрестів і обвідок для риз; Обличчя до вибору св. Володимира і Ольги; Обличчя до вибору Богородиці і Христа, Азбука у трьох величинах для написів; Чотири зразки виконаних написів; Обвідки, тла і хрести для ікон, Богородиця для риз (дві сторінки); Христос для рис (дві сторінки); Свв.Володимир і Ольга для хоругов (дві сторінки); Богородиця-Одигитрія для хоругов (дві сторінки), Христос Вседержитель для хоругов (дві сторінки).

Гадаю, що це, нове своєю появою і задумом, видання повинно спричинитись не тільки для практичних цілей, тобто самого вишивання для церкви, але також і для вивчення нашого церковного вишивкарства, щоб надати йому правильного стилю, форми і духа. З появою цих двох збірок, крім церковної музики, церковної архітектури чи іконопису з'явилася у нас і церковна вишивка, як наймолодше наше церковне мистецтво.

Для бажаючих придбати першу і другу збірку слід звертатись безпосередньо до видавця збірки на адресу: Rev. D.Blažejowskyj, Plazza Madonna del Monti 3, 00184 Roma, Italia, або до наших книгарень, що повинні б спричинитись до поширення церковної вишивки. Ціна першої збірки - 10 американських долярів, другої - 12 ам. дол. або у рівновартісній долярам валюті. Якщо замовити обидві збірки — ціна 20 дол. (поштова оплата - 1,50 дол.)

Було б корисно, якщо б вишивкарська критика відізвалась на обидві збірки, а також, щоб своє слово сказали літургісти, бо цим допоможемо розвиткові цього корисного і унікального в нас мистецтва на церковному полі.

Отець І.Музичка

В ЧЕРВНІ ЦЬОГО РОКУ ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД Реґен вибереться перший раз у довшу закордонну поїздку і відвідає декілька країн Европи. У Версалі Президент ЗСА братиме участь у зустрічі на найвищому рівні з участю лідерів Великої Британії, Західньої Німеччини, Канади, Японії, Франції, а також представники Европейського Економічного Ринку. Наради будуть присвячені міжнародній торгівлі. Після цієї конференції, 7-го червня Р.Реґен полетить до Італії і там зустрінеться з речниками тамошнього уряду, а також буде прийнятий на авдієнції Папою Іваном Павлом II. Від 9 до 11-го червня Президент буде гостем бельгійського уряду і там братиме участь в нараді членських держав НАТО.

НЕ ЗВАЖАЮЧИ НА ВІЙНУ З ІРАКОМ, в Ірані ціни зростають дуже поволі. Навіть загальний брак різних товарів не викликує такого зросту цін, як є у мирних відносинах у деяких країнах. В грудні 1981 року оптові ціни зросли тільки на 2 відсотки. Зате щораз більше відчувається брак артикулів першої потреби та основних харчів, як риж, олія, та м'ясо. Бегзад Набаві, одна з найбільш впливових особистостей сучасного іранського режиму заповів, що карткова система на харчі буде продовжена, а навіть у деяких випадках загострена. Дефіцит харчевих товарів він пояснив війною з Іраком і, як це він назвав, „економічною війною, що її веде проти Ірану Вашінґтон та його союзники". Донедавна Іран заперечував, начебто американські протизаходи в Ірані мали будь-які наслідки на господарку й узагалі життя в Ірані.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 7-го ЛЮТОГО 1982 р.

Північний Бруклин, Н. Й. Місячні збори Т-ва ім. Б. Хмельницького 158 Відд., о 12-ій год. дня в церковній залі під ч. 161 5-та вул. Північ. На порядку нарад: вибір делеґатів та їхніх заступників на 30-ту Конвенцію УНС. Якщо на означений час не буде відповідне число членів, збори відбудуться на півгодини пізніше, без огляду на скількість присутніх. — Управа Товариства.

П'ЯТНИЦЯ, 12-го ЛЮТОГО 1982 р.

Ню Йорк, Н. Й. Річні загальні збори Т-ва „Культура" 457-ий Відд., о год. 6-ій веч. в домівці ЛМКлюбу, 136 Друга Авеню, другий поверх. На порядку: вибір нової Управи та вибір делеґата і його заступника на 30 Конвенцію УНС. — Ів. Керницький, гол., Т. Шумилович, секр. Галя Кіляр, фін. секр.

НЕДІЛЯ, 14-го ЛЮТОГО 1982 р.

Нюарк-Ірвінґтон, Н. Дж. Річні загальні збори 27-го Відд., о год. 1:15 по пол. у домівці Чорноморської Січі, 680 Санфорд Авеню. На порядку: звіти Управи і К. К. та вибір нової Управи на 1982 р. Безпосередньо по зборах відбудуться сходини для вибору делеґата і заступника на 30-ту Конвенцію УНС. — Управа.

PARMA, Ohio. The monthly meeting of the Brotherhood Sts. Peter and Paul Br. 102 UNA will be held at St. Josaphat Church Hall, 572 State Rd., Parma, Ohio at 1:00 p.m. On the Agenda will be the election of delegates who will attend th 30th Regular Convention of the UNA to be held in Rochester, N.Y. starting on May 24, 1982. Immediately following the monthly meeting we will hold the Yearly Meeting. On the Agenda will be the reports of the officers; discussion of important Branch activities; and the election of officers for 1982. Your attendance at this meeting is very important. Please attend. — Dr. Andrew Zguta, president, Nicholas Bobeczko, financial secretary.

П'ЯТНИЦЯ, 19-го ЛЮТОГО 1982 р.

Маямі, Флорида. Загальні річні збори 368 Відд., які не відбулися так як заповіджено в дні 15 січня, є перенесені на день 19-го лютого 1982 р. і відбудуться в Укр. Амер. Клюбі в Маямі, о год. 7-ій веч. В програмі: звіти і вибір урядників та делеґатів на 30-ту Конвенцію УНС. — Управа Відділу.

СУБОТА, 20-го ЛЮТОГО 1982 р.

Ню Брансвік, Н. Дж. Річні збори Т-ва Запор. Січ 353-ій Відд., о год. 6-ій по пол. в парафіяльній залі при 21 Guilden St., New Brunswick, N.J. На порядку: звіти Управи і вибір нової на 1982 р. та вибір делеґатів та заступників на 30-ту Конвенцію УНС. Проситься всіх чл. обов'язкого взяти участь. — П. Литвин, гол., Д. Оріховська, секр., В. Кець, скарбник.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

Пресовий Фонд „Свободи"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою пожертву на фонд „Свободи" та її видань: англомовного „Українського Тижневика" і дитячого журналу „Веселка", і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми

ЛИСТА Ч. 5

С. Матковський, Рочестер	15.00
І. Романишин, Левітави	15.00
Д. Шолдра, Джерзі Сиґі	12.00
О. Дармохвал, Піскатавей	10.00
Ю. Бойчук, Даймонд Пойнт	8.00
І. Сливка, Воррен	8.00
Б. Артимишин, Гантінгтон Веллі	7.00
Ю. Волошин, Фолс Черч	7.00
Д-р В. Ґерент, Вест Гартфорд	7.00
П. Демус, Мокіна	7.00
Й. Зубрицький, Джерзі Сиґі	7.00
С. Кириленко, Белойт	7.00
М. Корінець, Лос Анджелес	7.00
С. М. Кузишин, Юньйон	7.00
М. Кузьо, Ґренбі	7.00
Д. Кулинич, Соґертіс	7.00
М. Лозинський, Сан Сиґі	7.00
М. Максименко, Ґошен	7.00
О. Михаленко. Ст. Пітерсбурґ	7.00
Д-р Т. Новосівський, Раквіл	7.00
П. Прокопенко, Бріджвуд	7.00
П. Рибенський, Кліфтон	7.00
Е. Ярош, Смовк Райз	7.00
Я. Базюк, Дітройт	5.00
Г. Гайдукевич, Флинт	5.00
С. Кравченюк, Джерзі Сиґі	5.00
Ю. Лесик, Чикаґо	5.00
О. Попович, Новелл	5.00
Б. Радловський, Елмвуд Парк	5.00
А. Шурка, Чикаґо	5.00
Д. Басалик, Клівленд	4.00
К. Панчешине, Вудбайн	4.00
О. Петеш, Портленд	4.00
П. Сердюк, Манчестер	4.00
Е. Филипович, Філядельфія	4.00
В. Балук, Бруклин	2.00
Л. Боднар-Балагутрак, Сібрук	2.00
А. Бойко, Мт. Клеменс	2.00
П. Брама, Чикаґо	2.00
М. Буряк, Юньйон	2.00
К. Василькевич, Ґрінсбурґ	2.00
П. Веретик, Кольорадо	2.00
В. Винницький, Філядельфія	2.00
В. Вишиваний, Ню Йорк	2.00
П. Врублівський, Довнерс Ґров	2.00
О. Головацький, Кліфтон	2.00
С. Ґебуза, Шелтон	2.00
П. Ґрент-Ґрунтовський Шерон	2.00
В. Данчишин, Монтреаль	2.00
В. Єреґа, Ґлен Спей	2.00
М. Завіський, Баффало	2.00
І. Заплатинський, Фервью Парк	2.00
О. Іванець, Долтон	2.00
Ф. Калитчук, Трентон	2.00
Г. Кітель, Парма	2.00
П. Киця, Коламбія Гайтс	2.00
О. Кміцікевич, Перу	2.00
Я. Козак, Гантінгтон Веллі	2.00
Й. Костела, Елізабет	2.00
М. Кулинич, Балтимор	2.00
І. Кульматицький, Толідо	2.00
О. Любецький, Ґлендейл	2.00
В. Мазяр, Мейплвуд	2.00
К. Малахов, Стефморд	2.00
М. Малиновська, Белінґгем	2.00
Д. Михайлів, Менвіл	2.00
П. Молдовіц, Кліфтон	2.00
М. Неілко Ню Бритейн	2.00
Д. Олейнік, Філядельфія	2.00
В. Остапик, Бристоль	2.00
Г. Папіж, Міннеаполіс	2.00
І. Плюта, Брукгейвен	2.00
В. Попов, С. Плейнфілд	2.00
Д-р П. Пундій, Чикаґо	2.00
Д. Присяжнюк, Воррен	2.00
О. Рак, Лонґ Айленд Сиґі	2.00
Б. Рибчук, Норт Колдвелл	2.00
Ф. Савечка, Гартфорд	2.00
Д-р М. Семчишин, Рестон	2.00
С. Серкез, Ірвінґтон	2.00
Г. Слобода, Стемфорд	2.00
Ф. Сова, Бронкс	2.00
М. Старявський, Морріссвіл	2.00
Л. Стебельська, Йонкерс	2.00
В. Столярський, Омага	2.00
М. Струк, Парма	2.00
А. Сумик, Ню Йорк	2.00
І. Тот, Флашінґ	2.00
Л. Турянська, Воррен	2.00
Ю. Федечко, Коламбус	2.00
М. Франко, Клівленд	2.00
М. Франко, Піттсбурґ	2.00
о. С. Хромиш, Мішавака	2.00
А. Шаркевич, Блюмфілд	2.00
А. Шендюк, Вайтсфілд	2.00
Ю. Чорній, Палатін	2.00
В. Юзьвак, Симсбури	2.00
І. Старейкий, Аллентавн	1.00
І. Хром'як, Джемейка Плейн	1.00
Я. Шегрин, Джемейка Плейн	1.00

ПРОПУЩЕННЯ

В тексті Подяки Ювілейного Комітету УЗХ, надрукованому в 9-му числі „Свободи" з 15-го січня 1982 року, стався при передруку тексту прикрий пропуск не з вини Редакції. Слід додати речення: Щира подяка за щирі й змістовні слова привіту і щедрий ювілейний дар проф. д-рові Петрові Стерчові, голові Українського Конґресового Комітету Америки, Відділ у Філядельфії.